

Arrest

nr. 211 343 van 22 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. STAPPERS
Gouverneur Roppesingel 131
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. STAPPERS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 19 augustus 2011 en heeft zich een eerste keer vluchteling verklaard op 22 augustus 2011.

Op 31 juli 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing.

Op 21 november 2013 werd de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigd voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Op 10 april 2014 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Met het oog op een mogelijke intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatuut werd verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker op 14 januari 2015 nogmaals gehoord.

Op 7 april 2015 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot intrekking van verzoekers beschermingsstatus.

1.2. Verzoeker verklaarde zich een tweede maal vluchteling op 24 november 2017.

Op 31 mei 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit het dorp Kanderi Mirzayee gelegen in het district Charsadda in de provincie Khyber Pakhtunkwa te Pakistan. U ging tot het zevende jaar naar school, maar stopte in het jaar 2010 toen u problemen kreeg.

Uw vader maakte jarenlang deel uit van het leger, de Frontier Constabulary in Pakistan. Uw vader was als 'Naik' actief in een post in de regio Shabqadar. Uw vader wilde dat u ingenieur werd en stuurde u hiervoor naar het Verenigd Koninkrijk om cursussen Engels te volgen. Uw vader en uw oudere broer regelden uw paspoort en visum. Op 3 oktober 2010 verliet u Pakistan per vliegtuig en reisde u naar het Verenigd Koninkrijk waar u ongeveer drie maanden verbleef en Engels volgde. Op 19 december 2010, in de wintervakantie, keerde u terug naar Pakistan om uw familie te bezoeken. U besloot om niet meer terug te keren naar het Verenigd Koninkrijk omdat u het daar niet leuk vond.

Uw vader had sinds december 2010 problemen met de taliban die van hem eisten dat hij zou stoppen met zijn activiteiten voor het leger en met hen zou samenwerken. Uw vader besloot te stoppen met zijn werk en stuurde zijn ontslagbrief naar de Pakistaanse overheid. Zijn ontslag werd niet aanvaard en uw vader bleef verder werken. In maart 2011 vielen de taliban jullie huis aan. Uw vader en twee broers kwamen hierbij om het leven. U raakte in coma en werd verzorgd in het ziekenhuis in Shabqadar waar u ongeveer 45 dagen bleef. Uw schoonbroer adviseerde u niet langer in uw regio te blijven, maar naar Karachi te verhuizen.

Op 18 juli 2011 verliet u Karachi en werd u door uw schoonbroer naar Gwadar gebracht. Hier ontmoette u een smokkelaar die u het land uithielp. Na een reis van ongeveer een maand kwam u in België aan op 19 augustus 2011. Op 22 augustus 2011 vroeg u hier asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legde u enkele artikels over de veiligheidssituatie in uw regio en een doktersattest neer.

Het CGVS nam op 31 juli 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers geen geloof gehecht aan uw problemen in Pakistan. U ging in beroep tegen deze beslissing en legde nog een medisch attest van een ziekenhuisopname voor. Deze beslissing werd op 21 november 2013 vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Op 10 april 2014 nam het CGVS een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zonder deze beslissing af te wachten zou u naar Italië gegaan zijn waar u een asielpprocedure opstartte. Hierdoor zou u binnen enkele maanden een verblijfsvergunning verkregen hebben. Nadat u vernomen had dat u ook in België een verblijfsvergunning verkregen zou hebben, keerde u terug naar België. Bij een politiecontrole in november 2014 werden de Italiaanse verblijfsdocumenten op u gevonden. Met het oog op een mogelijke intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatuut werd u door het CGVS u op 14 januari 2015 nogmaals gehoord.

Ter ondersteuning van dit tweede gehoor legde u algemene informatie over Pakistan voor. Tevens verklaarde u uw Italiaanse verblijfsdocumenten verbrand te hebben.

Het CGVS nam op 7 april 2015 een beslissing tot intrekking van uw beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 4 november 2015.

U deed op 24 november 2017 een volgend verzoek om internationale bescherming, dat door het CGVS op 18 april 2018 ontvankelijk werd verklaard. U verwijst in dit tweede verzoek terug naar de problemen die u al aanhaalde in uw eerste verzoek, en geeft ook aan dat uw broer A. in Pakistan werd aangevallen door de taliban in juli 2017 terwijl hij voor u enkele documenten ging halen in de thuisstreek.

Ter staving van dit volgend verzoek legt u voor: een kopie van de voorpagina's van een Pakistaans paspoort, een aantal medische documenten uit België en Pakistan omtrent uw eigen situatie, een onvolledig politiedocument uit België, twee overlijdensaktes uit Pakistan, een aantal medische documenten omtrent uw broer uit Pakistan, een aantal foto's van uw broer, een enveloppe, en een USB-stick.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de door u voorgelegde documenten blijkt immers dat u te kampen heeft met tics en onvrijwillige spiersamentrekkingen, die het u onder meer ietwat moeilijker maken om te stappen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd een onderhoudslokaal op het gelijkvloers voorzien.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De problemen die u aanhaalde bij uw eerste vraag om internationale bescherming, met name dat uw familie aangevallen zou zijn door de taliban wegens het beroep van uw vader en dat uw vader en twee van uw broer zouden omgekomen zijn, werden reeds doorheen uw eerdere verzoek(en) om internationale bescherming ongeloofwaardig bevonden, wat ook werd onderschreven door de RVV in haar arresten van 21 november 2013 en 4 november 2015, die gezag van gewijsde hebben verworven. De nieuwe elementen die u heden aanbrengt zijn niet van dien aard dat ze er toe nopen om dit oordeel te wijzigen. .

*U legt **ten eerste** twee Pakistaanse overlijdensaktes voor (document 5). U verklaarde hierover dat u vroeg aan uw (overlevende) broer (genaamd M. A.) om deze te gaan halen, waarvoor hij in juli 2017 naar het NADRA kantoor in Shabgadar gegaan zou zijn. U stelt tevens dat jullie deze akten niet eerder hadden opgevraagd (CGVS p. 6, 7). Nochtans staat op deze documenten zelf te lezen dat deze uitgereikt werden op 22 april 2011, en dat aan ene "Mo. K.", die volgens deze documenten de broer van de overledenen zou zijn. U maakte nochtans nooit melding van een broer genaamd Mo. K. (CGVS p. 5). Als u op deze zaken gewezen wordt, kan u hier geen sluitende verklaring voor geven (CGVS p. 7). In dit kader is het ook interessant om aan te stippen dat u zelf, in het kader van de bespreking van het uittreksel van een paspoort dat u voorlegde, al aangaf dat u het best mogelijk achtte dat uw vader voor u een vervalste geboorteakte zou laten maken (CGVS p. 13). Samen gelezen met de algemene fraudegevoeligheid van Pakistaanse documenten waarop infra gewezen, kan daarom gesteld worden dat deze documenten de geloofwaardigheid van uw relaas allerminst herstellen, maar deze daarentegen verder ondermijnen.*

***Ten tweede** blijkt bovendien dat de zaken die in de vorige beslissingen van het CGVS werden aangestipt betreffende uw facebookaccount nog steeds pertinent lijken te zijn.*

Hoewel u in de "About – Family and Relationships"-afdeling van uw facebookpagina dan wel de links naar accounts met namen van uw zogezegd overleden broers vervangen lijkt te hebben met naar wat te vermoeden valt vrienden van u in België zijn, dient te worden vastgesteld dat met name de account van iemand genaamd "T. D." nog steeds bestaat, met hetzelfde ID als de account die vroeger als uw broer stond aangemerkt. Deze pagina is nog steeds actief, en u gaf dit jaar nog minstens één comment op deze pagina (zie stukken toegevoegd aan het dossier), waar u tijdens het onderhoud ook op gewezen werd (CGVS p. 7, 12, 13).

U legt **ten derde** ook een kopie voor van de voorpagina's van een Pakistaans paspoort (document 1). Dit blijkt uitgegeven te zijn in 2014, en u verklaart dat u het haalde in Italië (CGVS p. 3). Dit valt evenwel niet uit te maken uit de kopie die u voorlegt, en bovendien zijn uw verklaringen over dit paspoort van dien aard dat ze doen vermoeden dat u hierover zaken probeert achter te houden voor het CGVS. Zo kan u primo geen sluitende verklaring geven waarom u het paspoort haalde. U verklaart hierover dat u dit gedaan had zodat u zou kunnen bewijzen dat u de waarheid had verteld over uw leeftijd en naam bij uw eerdere vraag om internationale bescherming (CGVS p. 3). Nochtans draagt het uittreksel van het paspoort dat u voorlegde ook de geboorteejaar 1990, terwijl u blijft volhouden geboren te zijn in 1994. Hier bij herhaling op gewezen, bracht dit u ertoe om te speculeren dat uw vader mogelijk gefraudeerd had bij de aanvraag van uw eerdere paspoort (CGVS p. 3, 13).

Secundo, gevraagd waarom u enkel een kopie kan voorleggen van het paspoort, stelt u dat het origineel nog Italië zou liggen bij een vriend van u, samen met een aantal andere documenten, omdat u dacht deze niet nodig te hebben gedurende de internationale beschermingsprocedure (CGSV p. 4). Dit valt evenwel maar moeilijk te geloven, aangezien u de gehele procedure al eens doorlopen had, en daarom van u verwacht kon worden dat u zou weten dat aan het voorleggen van authentieke identiteitsdocumenten groot belang wordt gehecht, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 4). Dit doet het vermoeden rijzen dat u dit paspoort mogelijk probeert achter te houden voor het CGVS in weerwil van de medewerkingsplicht die op u rust, omdat daar uit zou kunnen blijken dat u bijvoorbeeld bent teruggereisd naar Pakistan, aan de hand van visums of in- en uitreisstempels, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 4).

Dit vermoeden wordt tertio versterkt omdat u verklaarde dat u voor uw komst naar het Verenigd Koninkrijk in 2010 Pakistan nooit verlaten had (CGVS p. 7, 8). Op basis van de gegevens die het Verenigd Koninkrijk over u verstrekke, blijkt nochtans dat uw visumaanvragen voor het Verenigd Koninkrijk, waarbij u vingerafdrukken gaf, gedaan werden in Abu Dhabi, in de Verenigde Arabische Emiraten (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Dit is des te opvallender omdat de persoon die voorheen op facebook als uw broer stond aangemerkt, T. D., klaarblijkelijk woont in de Verenigde Arabische Emiraten (zie stukken toegevoegd aan het dossier), waar u ook op gewezen werd maar wat u ontkende (CGVS p. 8, 9).

U geeft **ten vierde** ook aan dat de taliban uw broer ondertussen zouden hebben aangevallen in Shabgadar, en legt hiertoe een aantal foto's en medische documenten voor (documenten 6, 7). Hier kan evenwel maar weinig geloof aan gehecht worden. De documenten, los nog van hun fraudegevoeligheid, indiceren alleen maar dat uw broer gewond en gehospitaliseerd is geweest, en dat de hospitalisatie en behandeling gebeurde in Karachi en in Islamabad. Ze vormen an sich geen aanwijzing dat uw broer is teruggekeerd naar Shabgadar, of daar door de taliban is aangevallen; hiervoor kan enkel afgegaan worden op uw verklaringen. Er is supra evenwel reeds aangestipt dat uw verklaringen hieromtrent maar weinig aannemelijk zijn: uw broer zou in juli 2017 naar Shabgadar geweest zijn om de overlijdenscertificaten te halen bij de NADRA, maar deze bleken te zijn uitgegeven in 2011, aan iemand die niet uw broer was. Zelfs als uw broer aangevallen geweest zou zijn in Pakistan, heeft het CGVS dus het raden naar de plaats en de motieven hieromtrent, en dit kan geenszins de door u voorgehouden vrees voor vervolging staven.

U legt **ten slotte** nog een aantal documenten voor omtrent uw eigen gezondheidstoestand (document 2, 3). Er kan hierover gesteld worden dat de Belgische documenten (document 2) niet volstaan om uw bewering als zou uw aandoening, tics en onvrijwillige spiersamentrekkingen, haar oorsprong vinden in een aanval van de taliban tegen uw huis, te staven. Ze geven namelijk geen uitsluitsel omtrent de oorzaak van de aandoening, en het doktersbriefje van ene dr. D. N. (document 2C) maakt zelfs melding van de ziekte Gilles de la Tourette, een in hoofdzaak genetische aandoening (zie stukken toegevoegd aan het dossier), waar u ook op gewezen werd gedurende het onderhoud (CGVS p. 11, 12).

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat u zich voor de beoordeling van medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Operatie Zarb e-Azb heeft er toe geleid dat de provincie als veiliger bestempeld wordt. Gewapende groeperingen zijn weliswaar nog steeds actief in het gebied, maar het Pakistaanse leger behoudt de controle over het grondgebied. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een lichte stijging in het aantal terroristische aanslagen, dient vastgesteld te worden dat het aantal veiligheidsincidenten over het algemeen afgenomen zijn. Sommige bronnen maken weliswaar melding van een lichte stijging in het aantal slachtoffers, doch het aantal burgerslachtoffers in de provincie blijft beperkt.

Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, of overheidsinstellingen gevisieerd worden. UN OCHA maakt bovendien geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens om hem de subsidiaire bescherming te verlenen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken: overlijdensakte van S. M. van 7 maart 2011 (stuk 2), overlijdensakte van T. M. van 7 maart 2011 (stuk 3), medische attesten van 29 juli 2016 (stuk 4), van 11 mei 2016 (stuk 5) en 22 mei 2016 (stuk 6), de verklaring van ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming van 18 april 2018 (stuk 7), het artikel "In Pakistan, Long-Suffering Pashtuns Find Their Voice" van The New York Times van februari 2018 (stuk 8), foto's en medische verslagen naar aanleiding van de aanval op verzoekers broer A. van juli 2017 (stuk 9), toelating - arbeidskaart C van 13 juni 2018 (stuk 10), een aanvraag voor verdere neurologische diagnose (stuk 11), bewijs van recht op volledige kosteloze juridische tweedelijnsbijstand (stuk 12) en het veiligheidsadvies van FOD Buitenlandse Zaken voor Pakistan van 19 juni 2018 (stuk 13).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. In het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeker werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 31 juli 2013 besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit omdat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met de taliban in Pakistan.

Verzoeker tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waar de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 november 2013 bij arrest nr. 114 209 van 21 november 2013 gedeeltelijk vernietigde voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 10 april 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zonder deze beslissing af te wachten zou verzoeker evenwel naar Italië zijn gegaan, alwaar hij een asielprocedure opstartte en waarop hij een verblijfsvergunning zou hebben verkregen. Verzoeker keerde evenwel terug naar België. Nadat bij een politiecontrole in november 2014 Italiaanse verblijfsdocumenten op verzoeker werden gevonden, werd verzoeker op 14 januari 2015 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met het oog op een mogelijke intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatuut.

Op 7 april 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van verzoekers subsidiaire beschermingsstatus omdat uit verzoekers Facebookprofiel bleek dat verzoeker wel degelijk over een familiaal netwerk beschikte in Pakistan en voorts dat zijn gedrag, waarbij hij informatie poogt achter te houden voor verschillende Europese migratie-instanties afbreuk doet aan zijn oprechtheid en geloofwaardigheid. Verzoeker tekende beroep aan tegen deze beslissing, dewelke werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 156 055 van 4 november 2015.

2.3.2.2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker in zijn huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming blijft volhouden dat zijn vader en twee broers T. en S. werden vermoord door de taliban en dat hijzelf tevens vreest te worden gedood door de taliban. Daarnaast wijst verzoeker erop dat zijn broer A. in Pakistan werd aangevallen door de taliban in juli 2017 terwijl hij enkele documenten ging halen voor verzoeker in de thuisstreek. Verzoeker legt in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming tevens nog voor: een kopie van de voorpagina's van zijn Pakistaans paspoort, een aantal medische documenten uit België en Pakistan omtrent zijn eigen situatie, een onvolledig politierapport uit België, twee overlijdensaktes uit Pakistan, een aantal medische documenten omtrent verzoekers broer A. uit Pakistan, een aantal foto's van zijn broer A., een enveloppe en een USB-stick met foto's en medische papieren van verzoekers broer.

2.3.2.3. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat de door hem aangehaalde problemen als zou zijn familie zijn aangevallen door de taliban omwille van de werkzaamheden van verzoekers vader en waarbij zijn vader en twee van zijn broers zouden zijn omgekomen reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig werden bevonden en verzoeker thans geen nieuwe elementen aanbrengt om dit oordeel te wijzigen vermits (i) de door verzoeker voorgelegde Pakistaanse overlijdensaktes de geloofwaardigheid van zijn relaas verder ondermijnen nu zij uitgereikt werden op 22 april 2011 terwijl verzoeker verklaart ze nooit eerder te hebben opgevraagd dan voor juli 2017, zij bovendien melding maken van ene Mo. K. terwijl verzoeker nochtans aangeeft dat ze aan zijn broer A. werden uitgereikt en Pakistaanse documenten bovendien fraudegevoelig zijn; (ii) op verzoekers Facebookpagina in de afdeling "*About – Family and Relationships*" lijken de links naar accounts met namen van verzoekers voorgehouden overleden broers inmiddels vervangen, doch de account van T. D. blijkt nog steeds te bestaan en actief te zijn met dezelfde identiteitsgegevens als de account die vroeger als verzoekers broer stond aangemerkt; (iii) verzoekers verklaringen omtrent (de kopie van de voorpagina's van) zijn Pakistaans paspoort erop wijzen dat hij zaken probeert achter te houden nu hij geen sluitende verklaring kan geven voor de reden waarom hij het paspoort haalde, het evenmin ongeloofwaardig is dat verzoeker meende het origineel exemplaar niet nodig te hebben bij zijn verzoek om internationale bescherming nu hij de gehele procedure reeds doorlopen had en het belang van originele identiteitsdocumenten derhalve kende en uit de gegevens van het Verenigd Koninkrijk (VK) blijkt dat verzoeker zijn visumaanvragen voor het VK in Abu Dhabi deed in tegenstelling tot verzoekers verklaring als zou hij Pakistan voor zijn komst naar het VK nooit eerder verlaten zou hebben en bovendien dient opgemerkt dat T. D. thans in de Verenigde Arabische Emiraten verblijft; (iv) uit de door verzoeker voorgelegde documenten niet kan blijken dat zijn broer is teruggekeerd naar Shabgadar of daar door de taliban werd aangevallen nu zowel zijn verklaringen hieromtrent ongeloofwaardig zijn, alsook dat hoe dan ook niet uit de medische attesten en foto's kan worden afgeleid waar en omwille van welke motieven verzoekers broer zou zijn aangevallen en (v) de door verzoeker voorgelegde documenten aangaande zijn eigen gezondheidstoestand niet volstaan als zou zijn aandoening haar oorsprong vinden

in een aanval van de taliban tegen zijn huis vermits zij geen uitsluitel geven omtrent de oorzaak van de aandoening en uit één van de doktersbriefjes zelfs blijkt dat verzoeker de ziekte van Gilles de la Tourette zou hebben, hetgeen in hoofdzaak een genetische aandoening betreft.

2.3.2.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker in zijn huidige (tweede) verzoek om internationale bescherming geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zo dient immers opgemerkt dat de door verzoeker aangehaalde problemen als zou zijn familie zijn aangevallen door de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn vader en waarbij zijn vader en twee van zijn broers zouden zijn omgekomen reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig werden bevonden. De nieuwe elementen die verzoeker in het kader van zijn tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming aanbrengt, kunnen deze appreciatie niet wijzigen, zoals blijkt uit hetgeen volgt.

2.3.2.5.1. Vooreerst overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde Pakistaanse overlijdensaktes (zie map 'Documenten' en verzoekschrift, stukken 2 en 3) op goede gronden: "(...) U verklaarde hierover dat u vroeg aan uw (overlevende) broer (genaamd M. A.) om deze te gaan halen, waarvoor hij in juli 2017 naar het NADRA kantoor in Shabgadar gegaan zou zijn. U stelt tevens dat jullie deze akten niet eerder hadden opgevraagd (CGVS p. 6, 7). Nochtans staat op deze documenten zelf te lezen dat deze uitgereikt werden op 22 april 2011, en dat aan ene "Mo. K.", die volgens deze documenten de broer van de overledenen zou zijn. U maakte nochtans nooit melding van een broer genaamd Mo. K. (CGVS p. 5). Als u op deze zaken gewezen wordt, kan u hier geen sluitende verklaring voor geven (CGVS p. 7). In dit kader is het ook interessant om aan te stippen dat u zelf, in het kader van de bespreking van het uittreksel van een paspoort dat u voorlegde, al aangaf dat u het best mogelijk achtte dat uw vader voor u een vervalste geboorteakte zou laten maken (CGVS p. 13). Samen gelezen met de algemene fraudegevoeligheid van Pakistaanse documenten waarop infra gewezen, kan daarom gesteld worden dat deze documenten de geloofwaardigheid van uw relaas allerminst herstellen, maar deze daarentegen verder ondermijnen."

Verzoeker voert aan dat de vermelding van Mo. K. in plaats van A. M. een materiële vergissing kan uitmaken van de autoriteiten nu het wel degelijk zijn broer A. was die in juli 2017 de aktes ging opvragen. Daarnaast voert verzoeker aan dat de vermelding van 22 april 2011 als "issue date" niet ontegensprekelijk kan worden aangenomen als datum van uitgifte van de akte. De "issue date" staat volgens verzoeker immers naast een vermelding van de begraafplaats met extra referentie, zodat het zou kunnen wijzen op "een administratieve afhandeling van het overlijden in bepaalde Pakistaanse registers." Verzoeker vervolgt nog dat het hem hoe dan ook niet kan worden verweten dat een van de data op de overlijdensakte, dan wel het noteren van de naam van de aanvrager foutief zou zijn nu hij hierop geen enkele invloed heeft en louter de speelbal is van de documenten die hij vanuit zijn geboorteland via de overheidsinstanties op correcte wijze poogt te bekomen.

De Raad merkt evenwel op dat verzoeker met dit verweer in wezen niet verder komt dan het louter uiten van *postfactum*-verklaringen en het minimaliseren en bekritisieren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, waarmee hij er allerminst in slaagt om de voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen te verklaren of te weerleggen.

Waar verzoeker er nog op wijst dat het in de nasleep van traumatische omstandigheden in zijn thuisland erg moeilijk is gebleken om bepaalde gebeurtenissen correct in de tijd te situeren, te meer gelet op zijn neurologische toestand en hij benadrukt dat de aanval van de taliban op de woning van zijn familie als een bijzonder traumatische gebeurtenis kan worden aangemerkt, dient er vooreerst op gewezen dat in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming reeds is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen als zou de woning van zijn familie zijn aangevallen door de taliban.

Hoe dan ook dient te worden benadrukt dat uit de door verzoeker voorgelegde medische attesten (zie administratief dossier, map 'Documenten' en verzoekschrift, stukken 4-6) weliswaar blijkt dat hij intermyoclonieën in de ogen met tic-achtige en kuch-bewegingen vertoont, alsook dat hij lijdt onder onvrijwillige spiersamentrekkingen waardoor het stappen wat moeilijker verloopt. Evenwel wordt in dit rapport nergens gesteld dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeert om bepaalde gebeurtenissen correct in de tijd te situeren, dan wel dat hij niet in staat zou zijn om nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen omtrent de redenen die hem verhinderen om terug te keren naar zijn land van herkomst. Bovendien blijkt uit de lezing van zowel de vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken als het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat de onderhouden op normale wijze hebben plaatsgevonden. Uit niets blijkt dat de verzoekende partij zich omwille van zijn neurologische aandoening, dan wel psychologische problemen niet kon concentreren of dat hij om deze reden moeilijkheden zou hebben gehad om zich bepaalde feiten te herinneren of niet in staat zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen. Integendeel, uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens het gehoor in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Daarenboven werd door verzoeker op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband. De Raad merkt volledigheidshalve nog op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat bijzondere procedurele noden werden toegekend aan verzoeker in het kader van zijn persoonlijk onderhoud, waar dienaangaande staat te lezen: "(...) *Uit de door u voorgelegde documenten blijkt immers dat u te kampen heeft met tics en onvrijwillige spiersamentrekkingen, die het u onder meer ietwat moeilijker maken om te stappen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd een onderhoudslokaal op het gelijkvloers voorzien.*"

In zoverre verzoeker nog hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet verder ingaat op de verschillende vermeldingen op de overlijdensaktes en enkel verwijst naar het feit dat verzoeker geen duidelijkheid kan scheppen en de vaststelling dat de documenten zijn relaas ondermijnen en het hem dan niet duidelijk is hoe hij op een andere passende wijze het overlijden van zijn twee broers kan aantonen, gaat hij volledig voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waarin terecht wordt overwogen dat de door verzoeker voorgelegde overlijdensakte diverse tegenstrijdigheden bevatten ten opzichte van zijn eigen verklaringen hieromtrent en het feit dat aan Pakistaanse documenten slechts een relatieve bewijswaarde kan worden toegekend omwille van de algemene fraudegevoeligheid van deze documenten (zie administratief dossier, map 'Landeninformatie', COI Focus, "*Pakistan. Corruptie en documentenfraude*" van 26 maart 2018). Daarnaast benadrukt de Raad dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties verplicht om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen.

Verzoeker slaagt er bijgevolg niet in het grote verschil in tijdstip van het uitreiken van de overlijdensaktes zoals vermeld op de aktes zelf enerzijds (22 april 2011) en zijn verklaringen anderzijds (juli 2017) te verklaren, noch brengt hij een valabel argument bij om het verschil in opvrager te verschonen of te vergoelijken.

2.3.2.5.2. Daarnaast staat in de bestreden beslissing terecht te lezen als volgt: "**Ten tweede** blijkt bovendien dat de zaken die in de vorige beslissingen van het CGVS werden aangestipt betreffende uw facebookaccount nog steeds pertinent lijken te zijn. Hoewel u in de "About – Family and Relationships"-afdeling van uw facebookpagina dan wel de links naar accounts met namen van uw zogezegd overleden broers vervangen lijkt te hebben met naar wat te vermoeden valt vrienden van u in België zijn, dient te worden vastgesteld dat met name de account van iemand genaamd "T. D." nog steeds bestaat, met hetzelfde ID als de account die vroeger als uw broer stond aangemerkt. Deze pagina is nog steeds actief, en u gaf dit jaar nog minstens één comment op deze pagina (zie stukken toegevoegd aan het dossier), waar u tijdens het onderhoud ook op gewezen werd (CGVS p. 7, 12, 13)."

Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat hij herhaaldelijk heeft gesteld dat de persoon achter dit profiel niet zijn broer uitmaakt nu zijn broer T. M. heette en inmiddels overleden is, zodat hij niet actief is op Facebook. Daarnaast herhaalt verzoeker dat vele mensen uit zijn cultuur elkaar aanspreken als broer, "*brother*" of "*bro*", hetgeen evenwel niet duidt op een daadwerkelijk bloedverwantschap. Hij meent voorts dat het niet aan hem toekomt om een negatief bewijs te leveren dat een bepaald Facebookprofiel niet toebehoort aan zijn broer.

De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker zich veelal beperkt tot het volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, waarmee hij er niet in slaagt om aannemelijk te maken dat het profiel van een persoon die thans staat aangemerkt als T. D. en die vroeger in de lijst van broers figureerde op verzoekers Facebookprofiel onder de naam T. M. niet zijn broer zou betreffen. Het feit dat diens Facebookaccount nog actief is, doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen als zou zijn broer T. M. zijn omgekomen bij een aanval door de taliban op de woning van het gezin in 2011.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat er gedurende het persoonlijk onderhoud gevraagd werd naar ene 'T. Durani', terwijl de bestreden beslissing melding maakt van een profiel van een zekere 'T. Duranni' en dit erop wijst dat veel personen met soortgelijke namen actief zijn op Facebook, merkt de Raad op dat dit een louter materiële vergissing betreft in de notities van het persoonlijk onderhoud - hetgeen ook blijkt uit Facebookoutprints die zich in het administratief dossier bevinden (zie map 'Landeninformatie') - die evenwel geen afbreuk doet aan de overige vaststellingen en overwegingen uit de bestreden beslissing die nog steeds overeind blijven.

2.3.2.5.3. Verzoeker legt in het kader van zijn huidig volgend (tweede) verzoek om internationale bescherming tevens een kopie van de voorpagina's van een Pakistaans paspoort voor. Hieruit blijkt dat het paspoort werd uitgegeven in 2014 en verzoeker geeft aan dat hij het in Italië haalde (administratief dossier, stuk 6, p. 3), hetgeen evenwel niet valt op te maken uit de door hem voorgelegde kopie. Daarnaast dient vastgesteld dat verzoeker geen aannemelijke uitleg kan verschaffen met betrekking tot de reden waarom hij het paspoort haalde. Zo geeft hij hierop aan: *"Omdat er problemen waren omtrent mijn geboortedatum en mijn naam, het PP daarvoor dat ik had werd door mijn oudere broer en vader gemaakt, in het vorige interview had u daar een kopie van, maar dat had niet dezelfde gegevens. (...) Er was een probleem met de geboortedatum, in school was dat 1994, op PP 1990, omdat mijn vader me naar UK stuurde om te studeren deed mijn vader me ouder lijken, dat moest voor reizen of voor toelating."* (administratief dossier, stuk 6, p. 3). Erop gewezen dat het nieuwe paspoort eveneens 1990 als geboortedatum van verzoeker vermeldt, komt verzoeker niet verder dan te stellen dat het *"gecomputeriseerd"* is en moeilijk te wijzigen is.

Tevens merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht op dat verzoeker geen valabel argument aanbrengt om te verklaren waarom hij enkel een kopie van (een deel van) het paspoort kan voorleggen en meende dat hij het origineel niet nodig zou hebben gedurende zijn verzoek om internationale bescherming (administratief dossier, stuk 6, p. 4). Zo dient er immers op gewezen dat van verzoeker, die reeds eerder een hele asielprocedure had doorlopen, redelijkerwijze kon worden verwacht dat hij zou weten dat het voorleggen van authentieke identiteitsdocumenten van groot belang is.

Verzoeker wijst erop dat zijn handelswijze vermoedelijk niet van een grote doordachtzaamheid getuigt, doch dat hij zich in Italië in een uiterst penibele situatie bevond en dat hij ook amper tot zijn 16 jaar schoolliep, zodat dit hem niet verweten kan worden. Hij vervolgt dat hij in Italië het plan opvatte om een paspoort aan te vragen om zo een aanvraag tot medische regularisatie in België op te starten, maar het paspoort achterliet toen hij hoorde dat hij in België een bescherming zou krijgen. De Raad wijst erop dat noch verzoekers voorgehouden beperkte scholing, noch de omstandigheden in Italië kunnen vergoelijken waarom hij meende zijn paspoort niet nodig te hebben bij een verzoek om internationale bescherming. Dit klemmt des te meer aangezien verzoeker kennelijk tot op heden nalaat om de nodige stappen te ondernemen om zijn origineel paspoort te bekomen, hoewel hij zelf aangeeft over de contactgegevens te beschikken van de persoon waarbij hij het origineel exemplaar zou hebben achtergelaten (administratief dossier, stuk 6, p. 4). Dergelijk gebrek aan initiatief om de nodige bewijsstukken te bekomen, doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan zijn geloofwaardigheid nu van verzoeker kan worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Dat hij dit nalaat te doen vormt een sterke indicatie dat hij zijn paspoort probeert achter te houden voor de Belgische asielinstanties omdat daaruit informatie zou kunnen blijken die niet strookt met zijn verklaringen.

Verder considereert de commissaris-generaal dat dit vermoeden van achterhouden van zijn paspoort wordt versterkt: *"(...) omdat u verklaarde dat u voor uw komst naar het Verenigd Koninkrijk in 2010 Pakistan nooit verlaten had (CGVS p. 7, 8). Op basis van de gegevens die het Verenigd Koninkrijk over u verstrekke, blijkt nochtans dat uw visumaanvragen voor het Verenigd Koninkrijk, waarbij u vingerafdrukken gaf, gedaan werden in Abu Dhabi, in de Verenigde Arabische Emiraten (zie stukken toegevoegd aan het dossier).*

Dit is des te opvallender omdat de persoon die voorheen op facebook als uw broer stond aangemerkt, T. D., klaarblijkelijk woont in de Verenigde Arabische emiraten (zie stukken toegevoegd aan het dossier), waar u ook op gewezen werd maar wat u ontkende (CGVS p. 8, 9)."

Verzoeker onderstreept dat zijn oudere broer en vader verantwoordelijk waren voor het opmaken van zijn paspoort in 2010. Hij vervolgt dat het feit dat het paspoort in Abu Dhabi werd afgeleverd, kan worden gekaderd binnen de crisissituatie die in Pakistan heerste in 2010 en waarbij veel officiële instanties hun toevlucht zochten in de Verenigde Arabische Emiraten. De Raad stelt vast dat verzoeker gedurende het persoonlijk onderhoud in eerste instantie aangeeft dat zijn vader en broer een paspoort en visum voor het Verenigd Koninkrijk aanvroegen door met zijn documenten naar Islamabad af te reizen (administratief dossier, stuk 6, p. 8). Slechts geconfronteerd met het feit dat er op het paspoort vermeld staat dat het werd afgeleverd in Abu Dhabi verwijst verzoeker naar de slechte situatie in Pakistan op dat ogenblik, hetgeen een louter niet gestaafde *postfactum*-verklaring betreft. Door in het verzoekschrift deze verklaring te herhalen, slaagt hij er allerminst in de voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen. Het komt immers aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij aldus in gebreke blijft.

2.3.2.5.4. Voorts wordt in de bestreden beslissing op goede gronden overwogen: *"U geeft ten vierde ook aan dat de taliban uw broer ondertussen zouden hebben aangevallen in Shabgadar, en legt hiertoe een aantal foto's en medische documenten voor (documenten 6, 7). Hier kan evenwel maar weinig geloof aan gehecht worden. De documenten, los nog van hun fraudegevoeligheid, indiceren alleen maar dat uw broer gewond en gehospitaliseerd is geweest, en dat de hospitalisatie en behandeling gebeurde in Karachi en in Islamabad. Ze vormen an sich geen aanwijzing dat uw broer is teruggekeerd naar Shabgadar, of daar door de taliban is aangevallen; hiervoor kan enkel afgegaan worden op uw verklaringen. Er is supra evenwel reeds aangestipt dat uw verklaringen hieromtrent maar weinig aannemelijk zijn: uw broer zou in juli 2017 naar Shabgadar geweest zijn om de overlijdenscertificaten te halen bij de NADRA, maar deze bleken te zijn uitgegeven in 2011, aan iemand die niet uw broer was. Zelfs als uw broer aangevallen geweest zou zijn in Pakistan, heeft het CGVS dus het raden naar de plaats en de motieven hieromtrent, en dit kan geenszins de door u voorgehouden vrees voor vervolging staven."*

Verzoeker blijft in zijn verzoekschrift volhouden dat zijn broer het slachtoffer werd van een aanval van bruut geweld door de taliban, hetgeen blijkt uit de door hem voorgelegde medische attesten en foto's die hij opnieuw toevoegt aan het verzoekschrift (stuk 9). De Raad herhaalt dat het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen op zich niet volstaat om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te verklaren of te weerleggen.

2.3.2.5.5. Tot slot bemerkt de commissaris-generaal aangaande de documenten omtrent verzoekers eigen gezondheidssituatie nog als volgt: *"(...) Er kan hierover gesteld worden dat de Belgische documenten (document 2) niet volstaan om uw bewering als zou uw aandoening, tics en onvrijwillige spiersamentrekkingen, haar oorsprong vinden in een aanval van de taliban tegen uw huis, te staven. Ze geven namelijk geen uitsluitsel omtrent de oorzaak van de aandoening, en het doktersbriefje van ene dr. D. N. (document 2C) maakt zelfs melding van de ziekte Gilles de la Tourette, een in hoofdzaak genetische aandoening (zie stukken toegevoegd aan het dossier), waar u ook op gewezen werd gedurende het onderhoud (CGVS p. 11, 12)."* Verzoeker voert geen concreet verweer tegen deze motieven, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij omwille van zijn medische toestand een grondige vrees voor vervolging koestert en eens te meer gevisieerd zal worden, dient te worden opgemerkt dat nergens uit de informatie uit het administratief dossier, dan wel uit het verzoekschrift kan worden afgeleid dat het loutere feit dat verzoeker aan tics en ongecontroleerde spierspasmen lijdt voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoeker nog voorhoudt dat in Pakistan niet hetzelfde niveau van medische aandacht voorhanden is voor een neurologische aandoening en hij verwijst naar een gepland onderzoek bij een neuroloog-specialist (verzoekschrift, stuk 11) waarover hij grote hoop heeft om tot een accurate behandeling te komen, laat staan dezelfde medicijnen, dient erop gewezen dat zijn medische problemen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker dient voor de beoordeling van de door hem ingeroepen medische problemen de geëigende procedure te volgen, met name deze van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.5.6. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift nog naar het feit dat personen behorende tot de Pashtoun-etnie als tweederangburgers worden gezien in Pakistan en vervolging, alsook consequente benadering als minderwaardige bevolkingsgroep moeten ondergaan. Echter om te oordelen of er sprake is van een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag moeten alle omstandigheden in rekening worden gebracht. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Dit blijkt evenwel niet uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') noch uit de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift (stuk 8). Het louter verwijzen bovendien naar algemene rapporten of naar een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.3.2.6. De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen. De Raad wijst er in dit verband op dat documenten slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover een waarachtig relaas wordt ondersteund. Voorts blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Pakistan. Corruptie en documentenfraude*" van 26 maart 2018) dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze te laten namaken. Dit alles maakt dat aan Pakistaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend.

Wat betreft het kopie van de voorpagina's van zijn Pakistaans paspoort, de medische documenten uit België en Pakistan omtrent verzoekers eigen medische situatie, de aanvraag voor verdere neurologische diagnose, twee overlijdensaktes uit Pakistan, medische documenten met betrekking tot verzoekers broer en foto's van verzoekers broer en het artikel "*In Pakistan, Long-Suffering Pashtuns Find Their Voice*" van The New York Times van februari 2018, kan bovendien dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd uiteengezet.

Met betrekking tot de enveloppe dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat deze door K. H. en dus niet door verzoekers broer A. is verzonden en vanuit Lahore en dus niet vanuit Karachi - waar zijn broer nochtans zou verblijven - (administratief dossier, stuk 6, p. 5-6), dit slechts kan aantonen dat verzoeker post ontvangt uit Pakistan.

Het feit dat verzoeker werkwillend is, hetgeen blijkt uit zijn arbeidskaart C (verzoekschrift, stuk 11), staat volkomen los van de asielprocedure en is van geen enkel belang voor zijn verzoek om internationale bescherming.

De verklaring van ontvankelijkheid van verzoek om internationale bescherming van 18 april 2018 (verzoekschrift, stuk 7) kan evenmin een ander licht werpen op voormelde vaststellingen en overwegingen, nu hieruit slechts blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn tweede verzoek om internationale bescherming ontvankelijk heeft verklaard.

2.3.2.7. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.8. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet staat in de bestreden beslissing terecht te lezen als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Operatie Zarb e-Azb heeft er toe geleid dat de provincie als veiliger bestempeld wordt. Gewapende groeperingen zijn weliswaar nog steeds actief in het gebied, maar het Pakistaanse leger behoudt de controle over het grondgebied. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een lichte stijging in het aantal terroristische aanslagen, dient vastgesteld te worden dat het aantal veiligheidsincidenten over het algemeen afgenomen zijn. Sommige bronnen maken weliswaar melding van een lichte stijging in het aantal slachtoffers, doch het aantal burgerslachtoffers in de provincie blijft beperkt. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, of overheidsinstellingen geviséerd worden. UN OCHA maakt bovendien geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.”

Met het louter betwisten van dit besluit en het betoog dat de situatie in Khyber Pakhtunkwa precair is, toont verzoeker allerm minst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. In zoverre verzoeker verwijst naar het reisadvies van FOD Buitenlandse Zaken van 19 juni 2018 (verzoekschrift, stuk 13) benadrukt de Raad dat een reisadvies slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Pakistan te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties die belast zijn met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming die de Pakistaanse nationaliteit bezitten. Uit het reisadvies kan overigens geenszins blijken dat er in Pakistan actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot medische problematiek kan worden verwezen naar wat *supra* reeds werd gesteld met name dat verzoeker zich hiervoor dient te wenden tot de hiertoe voorziene procedure volgens het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER